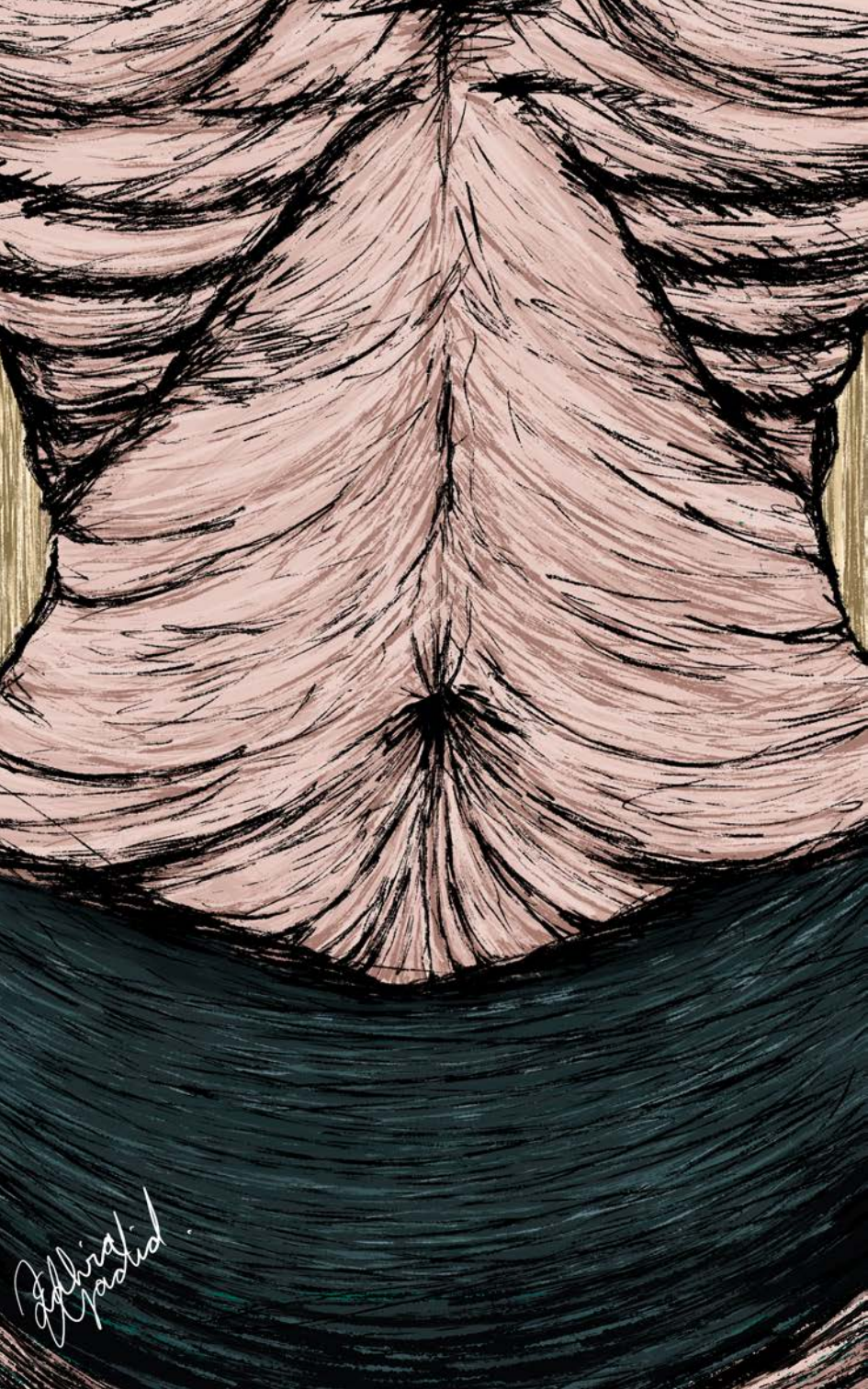

Vel over been

Adhira
Sardid

Soms had ze ook goede dagen, dan klaagde ze minder over de vormen die haar silhouet vormde in de schaduw. Er waren dagen dat ze opvallend meer lachte, gewoon omdat ze ook een klein beetje geluk kon proeven. Alsof haar tong eindelijk het zoete van honing kon appreciëren, alsof er helemaal niets gebeurde achter de deur van het kleinste kamertje, daar waar ze zich ook het kleinst voelde.

Vaker had ze slechte dagen, dan vulden we onze magen met de gebakken lucht die de situatie ons voorschotelde. Haar schaduw kon een donkere wolk over ons gezin vormen en ik zat er middenin. Ze hield niet van zichzelf, het zou niet uitmaken hoeveel wij van haar hielden.

Haar huid valt bijna naast haar botten, als ik zou willen zou ik ze kunnen plooiën, vouwen en binnenstebuiten keren. Ik zou er een afdak van kunnen maken of mezelf ermee omwikkelen als een soort dubbele huid. Mijn moeder trekt en pulkt aan het loshangend vel van haar borsten, ze kijkt naar me en zegt dat die vroeger vol melk zaten en dat ik dan aan haar tepel zoog. Ik word er misselijk van. Ik vraag me af hoe ver ik haar huid zou kunnen rekken, hoeveel tijd er nog tussen haar huid en organen over is, tot ze elkaar raken omdat er niets meer is.

Nog vaker waren er lange nachten, gevuld met de kermende geluiden uit de kamer van mijn moeder. Jarenlang sliep ik aan haar voeten, op drie grote kussens die ik met een laken op hun plaats hield en dan nog een deken om me warm te houden. De geluiden klonken minder eng aan het voeteinde, minder intens, ook al was ik dichterbij haar. Nu klinken de geluiden verder, met meer echo, minder controle. Ik mag minder binnen in haar kamer, die eens net en strak was. Nu liggen er medicijndoosjes en pillenstrips verspreid over waar mijn eens slaapplek was.

Het vaakst ligt ze in het ziekenhuis, met witte muren en witte mensen in witte kleren. Ondertussen heeft haar huid dezelfde tint als de uniformen van de verplegers. Er zijn nog steeds buisjes die verdwijnen in gaten in haar lijf. Haar handen zijn nog steeds ijskoud en haar nagels te lang, straks knipt de verpleegster ze af, ik mag dat niet meer. Ze weigert te eten en de duisternis van haar schaduw laat sporen rond haar ogen na. Ze maakt me bang, zo bang dat ik huilen moet. Zo bang dat ze me uit de kamer verwijderden omdat ze denken dat ik het niet aankan. Maar dat kan ik wel, ik neem alles op me, ik til de wereld voor haar op en ik draag haar pijn, ik zal haar wassen en

voeden, ik zal haar verschonen en tonen hoe van jezelf te houden. Ik zal haar dragen door alle dagen die nog mogen komen. Ze mag niet weg, ik heb haar nog nodig.

Maar misschien is ze al wel langer weg ... heeft alle pech in het leven haar ziel al eerder verpletterd.

Misschien lijken haar ogen wel leeg omdat er niets meer in te vinden valt,

is alle hoop om beter te worden al verloren.